

ANGELČEK

Štev. 11.-12.

V Ljubljani, 1. decembra 1923

XXXI. tečaj

Ivanka Š.

Majkin pozdrav.

Vseh mrtvih dom. Pri križu križ
v nebo kipi.

Jaz stopam mimo njih. Korak
pri enem obstoji.

Na grobu cvetke klanjajo
glavé v pozdrav.

Iz groba mi dahnila ga
je majkina ljubav. —

Spominska dneva.

Dva vesela dogodka je doživel v zadnjih dneh naš kralj Aleksander. Dne 26. avgusta t. l. so se zbrali ob V. katoliškem shodu prvaki katoliških Slovencev, dalje cvet katoliške slovenske mladine in zastopniki vseh slojev in stanov okrog jugoslovanskih škofov ter so se skupno s svojim vladarjem udeležili svete maše na slavnostno okrašenem trgu pred uršulinsko cerkvijo v Ljubljani. Tako krasnega in veličastnega prizora morda tudi kralj sam še ni videl. Entisočtristo pevcev in pevk je poveličevalo službo božjo. Več kot 70.000 oseb je po svetem opravilu z iskreno živahnostjo pozdravljalo navzočega vladarja, ki se je lahko prepričal, da katoliški Slovenci spoštujemo in cenimo svojega vrhovnega poglavarja. Ta ganljiva in sijajna svečanost bo ostala kralju brezdvoma v najprijetnejšem spominu.

Nekaj dni nato je kralja doletela sreča, da mu je bil 5. septembra rojen prestolonaslednik. Ta dan je bil pač pomenljiv zanj, pa tudi za vso državo SHS. Bliskoma se je novica, da imamo prestolonaslednika, raznesla po vsi Jugoslaviji. V Ljubljani je naznanilo vojaško poveljstvo ta pomembni dogodek s sto in enim strelom. — Vsak dober državljan se s kraljevo dvojico vred odkrito raduje tega željno pričakovanega dogodka v vladarjevi družini. Naj bi bil mladi kraljevič znanilec boljših dni ter porok trdnega in trajnega soglasja med Slovenci, Hrvati in Srbi! Naj bi se izpolnila želja nekega preprostega moža, ki je poslal kraljevi dvojici ob rojstvu prestolonaslednika v dar lepega, pisanega petelina s pripombo:

»Petelin je lep, a več je vredna sreča, ki naj jo donese!«

Tudi naš list kliče v imenu slovenske mladine: »Bog daj srečo kraljevi hiši, a z njo tudi trojnemu narodu, ki vidi v detinskem kraljeviču vez složnosti, bratstva, ljubezni in pravičnosti!«

Ivan Langerholz:

Šola lepega vedenja.

6. Na obisku.

Kadar gremo na obisk v tujo hišo, pravimo bolj po domače, da gremo »v vas«, imenitnejši ljudje pa pravijo, da gredo »na obisk«.

Najsi greste v vas ali na obisk, morate vedeti, kako se vam je ob taki priliki vesti.

Ali prav ravna Miha Štrigalca, ki bi bil najrajši ves dan pri sosedovih? Včasih mu celo pravijo: »Pa pojdi zdaj — boš pa še jutri prišel.« Pa je preneumen, da bi razumel, kaj to pomeni.

Pomni tudi to; Če sosedovi otroci nimajo časa, da bi se s teboj igrali, nikar jih ne odvracaj od dela ali od učenja! Ni lepo, če človek z nekako vsiljivostjo zahteva, da mu morajo vsi drugi služiti.

Tudi tega ljudje nikjer radi ne vidijo, da bi kdo prihajal v vas zgodaj zjutraj ali pozno zvečer. Tudi pri jedi — pravi pregovor — ima še pes rad mir. Ljudje pa še toliko bolj. Zato naj jih tudi tuji otroci pri skledi in jedi ne motijo s svojo nadležnostjo.

Ob nedeljah ali praznikih gredo včasih otroci s starši k teti, k stricu, k botri ali kamorkoli že.

Jaka Smukavec pa ravna ob takih prilikah, kakor bi bila vsa tuja hiša njegova. Vse preobrne in vse pretakne; ravno tak je, kakor pravi tista pesem:

Jaz sem pa povodnji kos,
v vsako luknjo vtaknem nos.

Če greš na obisk s starši, ravnaj tako, kakor vidiš delati starše. To bo najbolj prav.

Igrati se smeš le, če dovoli teta, boter, stric ali sploh gospodar tiste hiše, kjer si na obisku. A nikar se ne igrajte tam, kjer bi odrasle ljudi motili; ne v tisti sobi, kjer se ljudje razgovarjajo. Ne dirajte kakor huda ura iz hiše pod streho, izpod strehe na vrt, iz vrta v hišo! Vse vaše vedenje naj bo lepo mirno. Ne kričite kakor vrabci v prosu! Če ti ni kaj prav, ne toži domačih otrok ne svojim ne njihovim staršem. To ni lepo.

Kadar te tuji ljudje kaj vprašajo, lepo vljudno in prijazno odgovarjaj! Ne bodi Grogga Srepec in ne piši se Kimovčeva Ivanka. Prvi samo izpod čela grdo gleda in nič ne odgovarja — sram ga je, tako ga zagovarjajo domači — druga pa samo prikimava in odkimava. Predrzen kakor Tone Klepetec pa tudi ne bodi. Tuji ljudje pazijo na tvoje vedenje in govorjenje in potem te sodijo, kakšen si.

V popolnoma tujo hišo ne vstopaj kakor burja, ampak prej potrkaj. Pa ne kar s celo pestjo, kakor Bunkovič Luka, ampak narahlo, s členkom nekoliko upognjenega kazalca ali pa sredinca. In spet ne plani zviškoma v sobo, ampak počakaj, da se ti znotraj kdo oglasi. Ko so se ti oglasili, potem šele vstopi. Če se pa nihče ne oglasi, nikar s silo ne odpiraj hišnih vrat.

Kjer imajo hišno zvonec, primi za ročaj in malo pozvoni ali pritisni na gumb, za par hipov, potem pa počakaj, da ti pride kdo odpret. Nikar pa ne zvoni celo večnost. Tudi nalašč nikar ne pritiskaj na hišne zvonce. To delajo ničvredni paglavci. Pritisne, pozvoni, potem pa zbeži!.. To se pravi norce briti iz ljudi.

Če se ti nihče v sobi ne oglasi, potrka ali pozvoni še enkrat. Večkrat pa ne. Tudi ne pozabi na to, čemu je slama pred hišnimi vrati. Tudi malo poglej, kako si oblečen.

Včasih pravijo, da je kdo »na smolo sedel«. To so taki ljudje, ki v tuji hiši vise in slone, govore in klepetajo po cele ure. Glej, da ti ne boš tak Jože Smolar ali taka Jožica Smoletova. V hišah, kjer si bolj domač, že lahko malo dalj časa povasuješ. Če greš pa h kakemu imenitnejšemu človeku, k zdravniku, k duhovniku, k učitelju, h kakemu uradniku, bo pa kar dosti, če se pomudiš 10 do 15 minut. Potem pa pojdi prej, kakor ti bodo rekli, da lahko greš. In to rečejo marsikdaj tudi molče s tem, da se lotijo vpricho tebe kakega dela.

Lepo je obiskovati bolnike. A ne bodi bolniku nadležen. Ne govori veliko, še manj ga povprašuj. Bolnik težko posluša in še težje odgovarja. Ni prav, kar marsikje opazimo, da je pri bolniku cela soba ljudi. En sam je zadosti. In če mladi fantalini še utaknejo med zobe cigareto, če dekleta med seboj mežikajo in se posmehujejo, je to dvakrat nedostojno. Pri bolniku se kratko pomudi, malo ga potolaži, kmalu pojdi, pač pa še drugič in tretjič in še večkrat pridi, pa bo tvoj obisk bolniku v veselje.

Za letos smo spet pri koncu. Prihodnje leto bi pa še radi malo o vedenju pokramljali z vami. Upamo, da boste še ostali naši šoli zvesti? Le še dosti novih učencev nam pripeljite! Na svidenje!

Ana Bučarjeva:

Naš Miloš in žaba.

Ni to znani srbski junak Miloš Obilič, ampak to je naš Miloš, star štiri leta, junak od nog do glave.

Ne boji se ne konjiča ne voliča, ne psa ne mačke, ampak samo — žabe. Žaba je zanj pravi zmaj, ki ga bo enkrat nedvomno požrl. Da se je seznanil z žabo, ki mu napravlja zdaj toliko strahu, se je zgodilo takole:

Bilo je poleti, ko se je igral Miloš nekega dne na dvorišču vojake. Oborožen od nog do glave, puško na rami, okoli pasu sabljico brušeno, na glavi papirnato kapo z mogočnim kurjim peresom, je korakal v taktu ena, dve! Kar je zagledal na tleh mrtvo čebelo, ki je na mah vzbudila vso njegovo pozornost. Previdno se ji je približal, jo obrnil in preizkusil, če je res mrtva. Nič se ni zganila.

»Mamica, mamica, poglej, kaj sem našel!« je zavpil in pokazal mamicí mrtvo čebelo.

»Ta čebelica je umrla,« je rekla mama.

Ker je Miloš že videl, kako so pokopali človeka, ki je tudi umrl, je izkopal tudi on jamo, položil vanjo mrtvo čebelico in napravil grob. Da bi pa grob še okrasil, je stekel na vrt po nekaj cvetic. Ali — o! groza! Ravno pri nageljčku, ki ga je hotel utrgati,

je ugledal grozno pošast. Motrila ga je z velikimi, izbuljenimi očmi.

Bila je žaba krastača.

Brž sta se premerila junaka.

Potem pa žaba skok naprej, Miloš v tek nazaj. Ves preplašen je pritekkel v kuhinjo k mami.

Dolgo si Miloš potem ni upal več na vrt. Žaba se mu je vtisnila v spomin tako, da se mu odslej še v sanjah prikazuje.

Kadar Miloš zdaj lista po knjigi, koder so živali v podobah, poišče najprej žabo. Pravi pa, da se te ne boji, ker nima tako velikih oči kakor ona, ki jo je videl na vrtu.

Miladin:

U črni noči.

Usako noč iz gozda pride divji mož
k nam v drvarnico po velik koš.

Pa renči po vasi bos in gologlav:
„Malopridneže bom jaz pobral — Šaubau!“

Joj, pa gleda Mirko skozi okno plah —
„Brž zaprite duri, v hišo hoče strah!“

Joj, kakó se dedca tega jaz bojim,
morda v črno luknjo bom še moral ž njim?“

— „U črno luknjo spravi te le slaba vest,“
reče ded mu — „ne pa tega dedca črna pest!“

Priden bodi in sèm pojdi k meni leč,
kjer jaz molim, strah semgór ne sme na peč.“

Fr. Rojec:

Otrok k angelu varihu.

Preljubi angel varuh moj,
ti hodiš vsepovsod z menoj;
ti gledaš name slednji čas
in vidiš, kaj počenjam jaz.
Ti mene čuvaš, da vsekdar
le dobro delam, a nikdar
ne žalim z zlobnostjo Boga.
Saj po očetovsko skrbi
on zame in za vse stvari:
karkoli treba, vse nam da,
po smrti pa nas vzame v raj,
da srečni bomo vekomaj.
Pred njim se zopet združimo,
če tu mu vredno služimo. —
Jaz tudi prišel bi enkrat
gor k dobremu Očetu rad.
Zato, preljubi angel moj,
ti vedno mi na strani stoj
in opominjaj me zvestó,
da verno že v življenju tu
povsod in vselej delam to,
kar ljubemu je všeč Bogu!

»Preljubi angel varuh moj!«

J. E. Bogomil:

Prijetna zabava.

5. Izredne številke.

Mraz je. Za pečjo ležite in gledate v zimski svet. Nedelja je. Dolgčas prihaja; jaz pa hitim k vam, da ga preženem. Pokažem vam nekaj nenavadnih števil, ki jih dobite največ z množenjem. Če jim ne verjamete, da so pomnožki resnični, kar svinčnik v roke, pa jih preizkusite! Saj vam, upam, množenje ne bo delalo sivih las?

Izredno število je na primer 37. Pomnožite ga s številom 3, 6, 9, 12, 15, 18, 21, 24 in 27. Dobite prav lepe zmnožke (produkte):

$$\begin{aligned} 3 \times 37 &= 111, & 6 \times 37 &= 222, & 9 \times 37 &= 333, \\ 12 \times 37 &= 444, & 15 \times 37 &= 555, & 18 \times 37 &= 666, \\ 21 \times 37 &= 777, & 24 \times 37 &= 888, & 27 \times 37 &= 999. \end{aligned}$$

Podobne zneske dá njen večji sorodnik, število 37037, če ga pomnožite z istimi števili. Prav enake zneske dá število 3367, ako ga pomnožite s števili 33, 66, 99, 132, 165, 198, 231, 264 in 297. Torej:

$$\begin{aligned} 37037 \times 3 &\text{ ali pa } 3367 \times 33 = 111111 \\ 37037 \times 6 &\text{ " " } 3367 \times 66 = 222222 \\ 37037 \times 9 &\text{ " " } 3367 \times 99 = 333333 \\ 37037 \times 12 &\text{ " " } 3367 \times 132 = 444444 \\ 37037 \times 15 &\text{ " " } 3367 \times 165 = 555555 \\ 37037 \times 18 &\text{ " " } 3367 \times 198 = 666666 \\ 37037 \times 21 &\text{ " " } 3367 \times 231 = 777777 \\ 37037 \times 24 &\text{ " " } 3367 \times 264 = 888888 \\ 37037 \times 27 &\text{ " " } 3367 \times 297 = 999999 \end{aligned}$$

Prav lepo je tudi število 91. Če ga pomnožite s števili od 1 do 9, bodo v zmnožkih stotice in ednice zmiraj za eno večje, desetice pa za eno manjše. Poglejte:

$$1 \times 91 = 091$$

$$2 \times 91 = 182$$

$$3 \times 91 = 273$$

$$4 \times 91 = 364$$

$$5 \times 91 = 455$$

$$6 \times 91 = 546$$

$$7 \times 91 = 637$$

$$8 \times 91 = 728$$

$$9 \times 91 = 819$$

Zanimivi so tudi naslednji računi:

$$1 \times 8 + 1 = 9$$

$$12 \times 8 + 2 = 98$$

$$123 \times 8 + 3 = 987$$

$$1234 \times 8 + 4 = 9876$$

$$12345 \times 8 + 5 = 98765$$

$$123456 \times 8 + 6 = 987654$$

$$1234567 \times 8 + 7 = 9876543$$

$$12345678 \times 8 + 8 = 98765432$$

$$123456789 \times 8 + 9 = 987654321$$

Poznaš nekatera števila, ki jih enako bereš, naj so obrnjena naprav ali narobe? Taka števila so: 69, 101, 181, 1881, 1691, 1961 in podobna.

Poišči si dve števili: Če ju sešteješ ali če ju med seboj množiš, sta si vsota in zmnožek enaka. Glej! $2 + 2 = 4$ in $2 \times 2 = 4$.

Zdaj mi pa poišči tri taka števila! Seštej jih ali pa jih pomnoži med seboj, vedno si morata biti vsota in zmnožek enaka. Katera so ta števila? Ne ugameš? $1 + 2 + 3 = 6$ in $1 \times 2 \times 3 = 6$.

Znameniti sta tudi števili 220 in 284. Povej, s katerimi števili lahko deliš število 220? Ta števila so: 1, 2, 4, 5, 10, 11, 20, 22, 44, 55, 110. Seštej ta števila ($1 + 2 + 4 + 5 + 10 + 11 + 20 + 22 + 44 + 55 + 110 = ?$), pa boš dobil 284.

Število 284 je pa deljivo z: 1, 2, 4, 71, 142. Seštej ta števila ($1 + 2 + 4 + 71 + 142$)! Kaj boš dobil? Ravno 220.

Napiši ulomek, ki je vedno enak, če ga tudi obrneš narobe. Ta ulomek je $\frac{6}{9}$.

Zapiši si števila, ki bodo za eno tretjino večja, če je boš obrnil narobe! Ta števila so: 6, 66, 666 itd.

Pa ne, da bi bili že zaspani? Gorka peč vas mori? Naj pa neham. Malo smo se poigrali s števili. Zdaj pa sladko zaspančkajte!

J. E. Bogomil:

Nevoščljivci.

Robinčev Jožek je šel letos v Ljubljano k sveti birmi. Tam je imel strica. Bogat je bil in Jožka je imel rad. Ni bilo posebnih težav in izgovorov, ko so ga mati naprosili za botra.

»Obleko mu boš napravil, pa bo fant vesel. Še za obleko bi te ne prosila; pa saj veš, kako je pri nas.«

In stric je bil zadovoljen.

Že v soboto pred Binkoštni so mati peljali Jožka v Ljubljano. Tam ga je čakala nova obleka. Kar čisto prav mu je bila.

Popoldne po birmi sta šla s stricem malo pogledat po Ljubljani. Prišla sta pred šentpetersko

Zdajle pa!

vojašnico. Ondi so imeli vojaki svoje vaje. Stali so v dolgih vrstah, korakali sem ter tja in naenkrat — na eno samo besedo — kar obstali, kakor bi bili pribiti. Med korakanjem pa je eden vojakov ropotal na boben, drugi je pa trobil na svetlo — Jožku se je zdelo, da zlato — trobento.

Jožku je bilo vse to silno všeč. Ko sta se s stricem vračala drugi dan na kolodvor mimo prodajalne, kjer so prodajali otroške igrače, je zagledal Jožek med igračami boben, trobento in vojake. Kar obstal je.

»Stric, pogledjte no!«

»Kaj pa?«

»Majhne vojake! Kako so lepi.«

»Ali so ti všeč?«

»Pa kako! Ker so tako lepi.«

»Ali bi jih rad imel?«

»Rad, rad! Oh, stric, kupite mi jih!«

»Ne vem. Obleko sem ti že napravil, zdaj pa še vojake — preveč bo.«

»Stric, bom pa obleko vam pustil. Kar imejte jo! Samo vojake mi kupite!«

Toliko časa je prosil Jožek, da je preprosil strica.

Vrnil se je iz Ljubljane z novo obleko in z dobro oboroženo vojsko v papirnatem zavitku.

Od tistega časa pa ni bilo več miru na Robinčevem dvorišču. Tutututum! je venomer pela trobenta; taťam-tataťam! je ropotal boben. Vmes je pa kričal Jožek nad vojaki, kakor je slišal kričati v Ljubljani. Najbolj je pa kričal, če je kdo izmed njegovih bratcev hotel vzeti kakega vojaka v roko. Ne in ne! Vzel ga bo, ubil ga bo, glavo mu bo odlomil! Ne in ne! Samo najmlajši Tonček je smel k njemu, drugi

pa nihče. Tega je imel za poštenega, drugim pa ni zaupal prav nič.

Tutumtutum!

Tatam-tatam-tatam!

»Kar ušesa me že bole,« so se jezili mati. »Kako da mu je kupil to neumnost! Otrok je otrok; pa bi moral imeti vsaj on nekaj pameti.«

V bratovskih srcih pa se je oglašala nevoščljivost. In ta nevoščljivost je mislila, da bo celo materi ustregla, če ustavi komandiranje na dvorišču. Bratci so jeli kovati zaroto: kaj bi Jožku naredili.

Tretji dan so bili domenjeni dodobra. Pod hišnim pragom, kamor so vodile kamenite stopnice, je bila vojaška vaja.

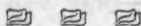
»Tu-tu-tu-tum!« je pela trobenta. Premalo sape je imel še Tonček, da bi bil dostojno zatrobil. Jožek je pa kričal nad vojaki in nad Tončkom, češ: »Nikoli več ne boš trobil, če boš tako grdo! Vojaki nič ne vedo, kaj trobiš.«

V višavah nad glavami se je pa zbirala nevihta. Štirje bratci so v potu svojih obrazov prinesli in privlekli in pritiščali iz veže več kot pol škafa vode.

Treba samo še ugodnega trenutka. In pomeriti se tudi mora, da voda ne pljusne kam drugam. Škoda, da bi bil tak velik trud zastonj — — Zdajle pa — bušk! — — In drrr! — v varno skrivališče!

Voda je nenadoma in dobro napravila svoje delo. Jožkova vojska je bila pobita. Vojaki na tleh in izgubili so tudi velik del svoje lepote. Jožkova ljubezen do njih se je potem močno ohladila. Materi so se ušesa počila. Zavratni napadalci so bili pokregani, in Jožek je bil do solnčnega zahoda huden nanje.

Drugi dan so se smeli pa s politimi in pobitimi vojaki že tudi drugi igrati. Samo trobentanje si je izgovoril Jožek. Dokler niso mati nekega dne vsem nevoščljivcem pobrali vso ropotijo in zaprli v skrinjo.

Miladin:

Če bi bil jaz solnček, mamica . . .

Če bi bil jaz solnček, zlatoličen in gorak, kakor ga vidim gori na visokem, modrem nebu, mamica, vedno bi hotel tako lepo in toplo sijati, da bi bila zmiraj pomlad, polna pisanih rožic in prijaznih ptičic, in pa, da bi se ti vedno smehljala, mamica moja!

Kadar mi kuhaš mlekce za zajutrek, bi že zjutraj objel z žarečimi rokicami lonček, da bi mlekce samo zavrelo in bi ne bilo treba tebi tako zgodaj vstajati, mamica moja!

In če bi bil jaz solnček, mamica, bi te z zlatimi, svilnatimi žarki božal po licu in bi te odel tako toplo, da bi te nikdar ne zeblo, in bi vso noč sladko spančkala. Saj ležeš včasih vsa trudna pozno zvečer in zjutraj zgodaj vstaneš.

Ko bo pa prišla mrzla zima z ledenim kožuhom, bi te tudi nikoli ne zeblo, mamica, ker bi bil vedno pri tebi in bi samó tebe grel, ker se trudiš tudi v mrazu, da mi daš vsega, kar potrebuje moje borno telesce, mamica zlata.

Najlepšo zlato kronč bi ti spletel iz bisernih žarkov in bi ti jo del na glavo, da bi bila ti najlepša. ki si najboljša mamica meni, kar jih je na vsem lepem svetu mamic dobrotnih — — —

DOPISI.

XI. Šmartno pri Slovenjgradcu.

(Žalostna novica iz Šmartna pri Slovenjgradcu.)

Dne 22. aprila zvečer je umrla cvetka Marijinega vrtca Katarina Špilak. Komaj 11 let je bila stara, komaj 4 mesece in pol je cvetela v vrtcu Marijinem. 15. aprila je še z nami prejela sv. obhajilo, pela je še z nami lepo Marijino pesem: »Veš, o Marija...« Teden pozneje jo je pa Marija utrjala iz zemeljskega vrtca in presadila v svoj nebeški vrtec. 24. aprila popoldne smo jo pokozali. Vsi šolarji smo šli za njenim pogrebom. Ob odprtem grobu so se v imenu Marijinega vrtca poslovili od nje gospod katehet, šolarji smo ji pa v slovo zapeli: »Gozdič je že zelen...« Potrtega srca in solznih oči smo se vrnili vsak na svoj dom.

Otrok Marijin, blagor ti!
 Nihče ti sreče več ne vzame,
 ki jo uživaš onkraj jame.
 Da k tebi pridemo še mi,
 otrok Marijin, prosí ti!

Kalinšek Avgust, Cokan Jožefa, Lavre Ivana, Lesjak Lizika, Zavodnik Hilda, Uršej Elizabeta, Pritrznik Marija, Pust Julijana, Marija in Terezija Strkuš —
 otroci Marijinega vrtca.

XII. Celje.

V zavodu šolskih sester prav lepo napreduje Marijin vrtec pod vodstvom preč. gospoda Krošl-a. V mesecu majniku je bilo sprejetih 215 deklic. Ker nas je veliko, smo razdeljene v dve skupini. Shode imamo vsako drugo nedeljo v mesecu, nižja skupina po sv. maši, višja pa popoldne po blagoslovu. Pri shodih molimo, pojemo in deklamujemo. Zelo rade se jih udeležujemo. Kako nam je bilo težko, ker se meseca julija nismo smele zbrati radi nevarnosti, da se razširi škrlatica. Nekatere članice Marijinega vrtca gredo po večkrat na mesec k sv. obhajilu. Zelo rade čitamo »Angelčka«. Škoda, da ne izhaja vsak mesec, ker tedaj bi imel pri nas še več naročnic.

Rožica Pinter, načelnica Mar. vrtca.

XIII. Št. Vid pri Stični.

Dne 27. maja je bil za nas otroke Marijinega vrtca lep in vesel dan. Slovesen sprejem. Željno smo ga pričakovali in večkrat povpraševali po njem. Toľiko otrok še ni bilo kmalu skupaj v naši cerkvi, razen takrat, ko je bil sveti misijon. Sprejetih nas je bilo 235. V procesiji smo šli v cerkev. Po govoru smo vsi slovesno šestkrat obljubili, kako hočemo živeti v Marijinem vrtcu. Nato smo dobili podobice s pravili Marijinega vrtca; vsako nedeljo jih zdaj preberemo, da ne pozabimo svojih obljub. Lansko leto je bilo tiskano v »Angelčku«, da nas je premalo pri shodih in premalo naročenih na »Angelčka«. Brali smo to in se poboljšali. K shodom hodimo radi vsi in na »Angelčka« nas je naročenih 230. Otroci, enega pa še ne spolnujemo: premalo hodimo k spovedi in svetemu obhajilu. Rekli smo koncem šolskega leta, da gremo vsak mesec, in sicer vsako soboto en razred. Ali se držimo te obljube? V naprej jo bomo držali, kaj ne — vsak mesec vsi k svetemu obhajilu? Drugo leto bom pa povedal, koliko smo se poboljšali.

J. Kastelic, IV. razr.

XIV. Sv. Juri ob Ščavnici.

Tudi pri nas imamo Marijin vrtec. Lansko leto smo ga ustanovili, prav lepo število nas je. In tudi letos smo imeli sprejem v nedeljo 13. maja. Vkljub slabemu vremenu so bile deklice v beli obleki in dečki s šopki na prsih. Vsi smo se lepo pripravili na sveto spoved in sveto obhajilo smo sprejeli med sveto mašo. Po sv. maši so nas gospod voditelj povedli pred podobo Marijino. Tam je bil nagovor in nato sprejem. Rekli so gospod voditelj, da moramo cvesti tako nedolžno kakor rožice dišeče. Kakor ljubimo mi samó dišeče cvetice, ki dolgo cvetijo, tako ljubi tudi Marija le tiste otroke, ki dolgo cvetijo in lepo dišijo v nedolžnosti. Vsi smo obljubili, da bomo starše ubogali, v cerkvi se lepo vedli in radi prejemali svete zakramente. Tudi, ko bomo veliki, bomo ostali Mariji vedno zvesti. Klobasa Zofija.

Pripis: Letos se je pomnožilo število članov v Marijinem vrtcu za 60. Skoraj ena tretjina šolarjev je v nižjih razredih vpisanih vanj. Na jurijsko nedeljo je imel znani mladinski organizator p. Pavel po večernicah kratek nagovor na člane Marijinega vrtca. Mladih junakov je 140. Splošno se jako dobro drže. »Angelčkov« hodi k nam 74, »Vrtcev« 11, »Zamorčkov« 5. Bog živi!

Rešitev uganke v 9.—10. številu:

Zjutraj po državni železnici v Kranj, po južini pa nazaj.

Rešitev rebusa v 9.—10. številu:

Kovač rad govori o kladivu in nakovalu.

Imena rešilcev.

Uganke v 9.—10. številu so prav rešili: Vinčko Zuccato, Ana Svoboda in štefka Primc, Alfred Petelin, Mirko Golob. Rebus so prav rešili: Stanka, Bogo in Danica Javornik, Lučovnik Jožko, Jožica Pečnik, Gizela Košir, Ivica Zore, Zurc

Tončka, Grošelj Malika, Pavletič Darinka, Silvester Vladka, Štroj Marica, Anči Podlesnik, Papler Julka, Žbogar Mimica, Štravs Lidija, Kuralt Danica, Olga Grasič, Lenčka Krek, Elica Hrovat.

Oboje so prav rešili: Jakob Sem, Zvonko Škafar, Lojzek Armič, Josip in Nuša Pretnar, Mimica Otorepec, Fani in Mimica Svetina, Pepica Lužar, Ivana, Mila in Mara Čibej, Bučer Ivan, Cecilija Debeljak, Marica Vegan, Jeglič Jožko, Maksimilijan Kržišnik, Minka Mlakar, Malči in Ivo Plaskan, Leopold Selevšek, Videmšek Milan, Trop Vladimir, Zdravko Repič. — Sorman F., Ogorelec M., Planinc A., Košir Hinkica, Kolarič O., Segvič J., Šoba Slava, Urban F., Kukovica F., Baebler E., Princ L., O. A., Zdenik J. — Dekliška šola v Ptujju. — Selja Ružica, Butina Mirjama, Jelenc Meta, Erker Zdenka, Oblak Nevenka, Pojè Lidija, Kos Venčeslava v Kočevju. Štefka Blažević v Sevnici, Vanda Skaza, Ljubljana, Vera Vagaja, Ljubljana.

Vabilo na naročbo.

Zopet stopamo z nujno prošnjo pred Vas, ljubi naročniki: Ostanite nam zvesti tudi prihodnje leto! Z veseljem bomo storili vse, da boste dobili poučnega beriva, samo če nam Vi ne odrečete podpore. Zahvaljujemo se hkrati Vam in vsem velečislanim vzgojiteljem in prijateljem lista za vso skrb in podporo v preteklem letu. Poizkusite nam pridobiti tu in tam še kakęga naročnika.

„Vrtec“ in „Angelček“ skupno bosta za l. 1924 stala 15 Din, „Angelček“ sam 5 Din. Naročnino sprejema: Upravništvo „Vrtca“ v Ljubljani. Sv. Petra cesta št. 80, vse spise in rešitve pa: Uredništvo „Vrtca“, „Angelčka“, Rova, p. Radomlje. Hvaležni bomo, ako se naročniki kmalu javijo.

„Angelček“ stane 5 Din na leto. Izdaja društvo »Pripravniki dem.«
 Urednik in oblastem odgovoren: Jožef Volc, duh. svetnik na Rovih. Za
 upravništvo: dr. Jožef Demšar, profesor v Ljubljani, Sv. Petra cesta 80.
 Natisnila »Jugoslovanska tiskarna« v Ljubljani.